

jatých touto veřejnou obchodní společností. V době podané žaloby však žalovaná společnost již neexistovala, ježto byla 10. září 1920 vymazána v obchodním rejstříku a spolu zapsána nová veřejná obchodní společnost pod firmou »Elektrotechnická stavební společnost inž. H. a P. v Š.«. Že nešlo o pouhou změnu firmy trvající společnosti, nýbrž o zánik dosavadní a utvoření nové společnosti, správně vyložil soud odvolací. Právní podmínět, jenž neexistuje, nemůže však státi na soudě a proto nemá procesní způsobilosti (§§ 1 a 6 c. ř. s.). Tento nedostatek nemůže v tomto případě přirozeně býti odčiněn, a nebyl zejména odstraněn snad tím, že Ludvík P., osobně ručící společník bývalé veřejné obchodní společnosti P. a spol., podepsal za tuto společnost procesní plnou moc advokátu Dru Arturu K-ovi, který pak jménem neexistující firmy P. a spol. podal namítky proti směncnému platebnímu příkazu a projednával na soudě. Jest tu tudíž nezhojitelná zmatečnost dle §u 7 c. ř. s., ke které dlužno hleděti z moci úřední (§§ 471 čís. 7, 494, 513 c. ř. s.), i bylo proto, aniž bylo třeba zabývat se vývody dovolacího spisu žalobkyně, zrušiti rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítnouti žalobu (§§ 477, 478, 513 c. ř. s.). Neexistující žalované společnosti nelze uložiti povinnost k náhradě útrat sporu, aniž lze jí přisouditi útraty; Ludvík P. není procesní stranou, ani jeho nelze tudíž odsouditi do útrat, a proto byly útraty všech tří stolic dle posledního odstavce §u 51 c. ř. s. navzájem zdviženy.

Čís. 2283.

Soupis neknihovních pohledávek (nařízení ze dne 10. dubna 1919, čís. 185 sb. z. a n.).

Pohledávky neknihovní, jež jsou předmětem sporu, netřeba přihlásiti k soupisu.

(Rozh. ze dne 14. února 1923, R I 112/23.)

Žalobu, domáhající se odměny za práce v letech 1911—1918 procesní soud prvního státního soudu zamítl, zjistiť, že zažalovaná pohledávka nebyla přihlášena k soupisu. Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu a nařídil mu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o věci jednal a rozhodl, maje za to, že jest přihlásiti k soupisu pouze pohledávky, jež jsou co do důvodu zjištěny, nikoliv však pohledávky sporné, o jakou tu jde.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Dovolací soud sdílí názor soudu odvolacího, že za pohledávky ve smyslu nařízení vlády republiky Československé ze dne 10. dubna 1919, čís. 185 sb. z. a n., dlužno považovati zásadně jen takové peněžní nároky, které mezi stranami jsou nesporné nebo věřiteli alespoň co do důvodu právoplatně přisouzeny, při čemž ovšem jest dle čl. 1 shora uvedeného vládního nařízení rozhodným stav dne 1. března 1919. Lze připustiti, že ani zákon ze dne 25. února 1919, čís. 84 sb. z. a n. ani vládní

nařízení ze dne 10. dubna 1919, čís. 185 sb. z. a n. výslovně takového ustanovení neobsahují a že naopak čl. 2 nařízení v odstavci 1 b) vyjímá z povinnosti k soupisu toliko krátkodobé pohledávky, vyplývající z normálního spojení obchodního, podává se to však zřejmě z toho, že jediným účelem Šu 7 vládního nařízení ze dne 10. dubna 1919, čís. 185 sb. z. a n. bylo, čeliti dohodě věřitele s dlužníkem, že zatají pohledávku, čehož v případě spornosti nároku obávati se netřeba a nasvědčuje tomu i ta okolnost, že vládní nařízení učinilo v čl. 4 odst. 1 a) sice opatření ohledně pohledávek z části neb zcela nedobytných, nikoli také ohledně pohledávek sporných, při čemž netřeba zvlášť vytknouti, že jde tu o pojmy zcela různé. V plném souhlasu s tímto výkladem shora uvedeného zákona a vládního nařízení jest také výnos ministerstva financí ze dne 3. srpna 1919, čís. 58.579 sdělený ve věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1919, čís. 12 str. 136 čís. 2, při čemž nelze nechatí nepovšimnutým, že ministerstvo financí dle čl. 12 nařízení bylo pověřeno výkonem tohoto nařízení, a že právě proto jeho výkladu a vysvětlivkám nelze upříti významu.

Čís. 2284.

I když manželka svémocně opustila manželské společenství, může se vlastnickou žalobou domáhati, by vydány jí byly věci, jež jí patří a jež nelze považovati za věno.

(Rozh. ze dne 14. února 1923, R I 118/23.)

Opustivši společnou domácnost, žalovala manželka za trvání manželství manžela o vydání věcí, jež byla do manželství přinesla. *Procesní soud prvního stolu* žalobu zamítl. *Důvody*: Dle Šu 92 obč. zák. jest manželka povinna s manželem ve společné domácnosti žiti, jemu dle sil svých v hospodářství pomáhati a opatřením ohledně domácnosti se podvoliti, a dle Šu 93 obč. zák. nesmějí se manželé o své újmě rozejíti a bez svolení a souhlasu soudu manželské spolužití svémocně zrušovati. Žalobkyně byla s návrhem na prozatimní opatření odděleným bydlštěm po dvakráte zamítnuta a nebyla proto oprávněna vzhledem k ustanovení §§ 92 a 93 obč. zák. ze společné domácnosti manželovy se odstěhovati. Tento stav, vyvolaný svémocným jednáním strany žalující, neodpovídá právním poměrům, zejména je v přímém rozporu s rozhodnutím soudu, jímž oddělené bydlště žalobkyni povoleno nebylo. Žalovaný není povinen manželce, která svémocně, protizákonně, ho opustila, vydati věci, které do manželství přinesla a k nimž žalovanému dle Šu 1227 obč. zák. právo užívání přísluší. Povinnost žalovaného manžela k vydání žádaných věcí, žalobkyni do společné domácnosti vnesených, nastati by mohla teprve po právoplatném rozhodnutí sporu o rozvod. Tento spor však dosud rozhodnutý není a nemůže soud nyní, když dosud manželský svazek stran trvá, rozhodovati již o tom, zda a co žalovaný manžel své žalující manželce jest povinen vydati. *Odvolací soud* zrušil rozsudek prvního soudu a uložil mu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a věc znovu rozhodl. *Důvody*: